

Ovocie života...

Na jar sadíme kvety, zeleninu a rôzne iné plodiny a v lete a na jeseň zbierame úrodu. Niekedy je to ovocie a inokedy sa zas tešíme kráse kvetov. Napokon v zime všetko zakryje pokrývka snehu. Na ďalší rok znova vysádzame, lebo rastliny už vyhynuli, alebo sme ich vykopalí. Niektoré zostanú, ale majú už nové kvety a nové ovocie.

Niečo podobné sa deje i s človekom. Prichádza na svet, rastie a prináša svoje ovocie. To, čo očakáva a hľadá Nebeský otec, je to, čo bežne očakávame a hľadáme aj my. Keď myslíme a spomíname na človeka hľadáme dobro, krásu alebo lásku. Sme tu na to, aby sme prinášali práve toto ovocie. Tešíme sa preto z ovocia detí, z ovocia dobra, ktoré nám niekto prináša, alebo sa tešíme z lásky, ktorú od niekoho cítime a skusujeme a niekto zas obšťastňuje svet krásou alebo milým slovom.

Abrahám, o ktorom si chceme povedať bol mužom, ktorý nielen potešil svet, ale priniesol ovocie svojho života, z ktorého žijeme aj my. Je to ovocie potomstva. V ňom majú počiatok veľké národy arabov i židov. A z jeho viery žijeme i my kresťania. Je naším otcom vo viere.

Abraháma si vychovával sám Boh. Bola to Božia ruka, ktorá ho viedla, karhala i napomínala ale rovnako to bola ruka Božia, ktorá sa štedro otvárala a zahŕňala ho nebeským i pozemským požehnaním. Taký je Boh. Jednu ruku vystiera a ponúka, aby sa jej človek dôverou chytil a nechal sa ním viesť a v druhej má už prichystané dary, ktorými odmieňa svoje deti za ich poslušnosť. Nie je ľahké držať sa Božej ruky a nechať sa viesť. Keď to človek chce dokázať, musí sa odpútať od všetkého ostatného a ísť i tam, kde ešte nebol a robiť i to čo ešte nerobil. Abrahám to dokázal a stal sa naším otcom vo viere a každý kto uverí jemu sa podobá.

Po potope sveta sa ľudia opäť vrátili do starých kolají hriechu a neporiadku. Celkom zabudli na Pána Boha. Začali sa klaňať rôznym stvoreným veciam, lebo ich oči boli hriechom zastreté a nevideli svojho Boha. Klaňali sa slnku, mesiacu, hviezdám a rozličným zvieratám. Ba urobili si z dreva a z kameňa všelijaké podoby, nazvali ich bohmi a uctievali ich. Vtedy sa Boh rozhodol, že si vytvorí nový ľud, ktorý ho bude poznať, bude mu verný a bude mu patriť. On bude ich otcom. Boh sa však nenáhli, ako my ľudia, ani nerobí nasilu, ale hľadá si tých, ktorí mu uveria. Ich požehná aj ich potomstvo a takto si vytvorí svoj vyvolený ľud.

V meste Úr v Mezopotámii žili pohania, ale medzi nimi bola aj výnimka. Rodina a v nej traja synovia. Jeden z nich sa volal Abram. Jemu Pán Boh neskôr zmenil meno na Abrahám. Čo však bolo zaujímavé a dôležité, Abrahám vedel ešte počuť Boží hlas. Nebol tak skazený ale jeho duša bola vnímavá. Bohu to však nestačilo, chcel, aby ho nielen počul, ale i urobil ako mu povie. Raz sa mu prihovoril: „Odiď zo svojej krajiny a od svojich príbuzných do krajiny, ktorú ti ukážem. A urobím z teba veľký národ.“ Abrahámovi bolo ťažko. Bol pastierom. Mal rád krajinu, v ktorej býval s rodičmi a príbuznými. Vedť tu mali hojnosť všetkého – úrodnú pôdu, dobré pasienky, veľa dobytky. A vtedy sa ťažko počúva Boží hlas, keď je človeku dobre a má hojnosť. Vtedy sa na Boha zabúda, alebo sa zdá, že nie je potrebný. Aj tu to bolo tak. Ľudia boli bezbožní. Uctievali si takého Boha od ktorého očakávali, že im dá, čo si len zaprajú. Abrahámovi hrozilo, že i on sa stane jedným z nich a stratí vieru v pravého Boha. Jedno však vedel, že všetko závisí od Boha a vedel i to, že keď Boh žiada, je vždy dobré poslúchnuť ho, hoci je to ťažké.

Najprv odišiel aj s otcom do Haranu. Ale to Bohu nestačilo. Chcel, aby opustil i svojho otca, ktorý sa pridral k modlárom a aby šiel ďalej. Abrahám sa nezdráhal chytiť ruky, ktorú mu Boh podával. Zobral svoju krásnu ženu Sáru, synovca Lóta, sluhov a zvieratá a vydal sa v poslušnosti Bohu na cestu do neznámej krajiny. Sám Boh mu ju chcel ukázať a chcel ju dať jemu a jeho potomstvu do vlastníctva. Prekonával dlhú cestu v ťažkostiach a v dôvere v Boha. Boh ho však nesklamal a jeho vieru i dôveru odmenil. Ukázala sa pred ním nádherná krajina s bohatým údolím a s riekou, ktorá zavlažovala zem. Bol to Kanaán.

Abrahám pohľadal kamene, postavil oltár a priniesol Bohu obeť vďačnosti. Za vieru v neho a poslušnosť mu Boh povedal: „Staneš sa praotcom veľkého národa a požehná ňa.“

Všetci, každý jeden z nás sme Božie dielo a každý z nás má priniesť úrodu dobra, lásky, potešenia a radosti... Boh si nás na túto úlohu pripravuje. Zošľachťuje si nás a vychováva. Podáva nám každodenne ruku. Vložíme i my tú svoju do jeho Božej a nechajme sa ním viesť. Tou druhou nás bude hľadiť i požehnávať. Boh je štedrý voči svojim deťom.

JÁNPAVOL II.:

Modlitba za rodinu

Pane, ty si Otcom každej rodiny na zemi, ty si Otcom všetkých ľudí. Daj skrze tvojho Syna, Ježiša Krista, ktorý sa pre nás stal človekom, a skrze Duchu Svätého, ktorý je poslom tvojej lásky k nám, aby sa každá rodina na zemi stala pre každú ďalšiu generáciu svätýňou lásky a života, lebo len ty si opravdivá láska a život. Daj, aby tvoja milosť sprevádzala myšlienky, slová a skutky každého manžela a manželky pre dobro ich rodiny a rodín na celom svete. Daj, aby mladí ľudia našli v rodine pevnú oporu pre svoju ľudskú dôstojnosť a pre rast v pravde a láske. Daj, aby sa láska, posilnená milosťou sviatosti manželstva, ukázala silnejšou než všetky slabosti a skúšky, ktorými rodiny niekedy musia prejsť. Na príhovor Svätej rodiny daj, aby svetová misia našej matky Cirkvi v rodine a prostredníctvom rodiny priniesla svoje ovocie. Skrze nášho Pána Ježiša Krista, Ktorý je cesta, pravda a život, po všetky veky vekov. Amen.

O slepej koľaji

Ako gymnazista som dennodenne chodieval cez železničnú trať popri stanici. A dennodenne som tam vídal na slepej koľaji odstavený jeden starý vagón. Rozmýšľal som, ako mu je len dobre. Nikam si nechodí, nikto ho neotravuje, nikto naň nič nenaloží, ľudia sa doň netlačia. Jednoducho - vedel by som si predstaviť taký parádny život. Na druhej strane sa nedalo nevšimnúť si, ako pomaličky chátra, ako na ňom začína rásť tráva a ako sa stáva úplne zbytočným. A vtedy som mu prestal závidieť jeho pokoj a slobodu a pomyslel som si: vagóny predstavujú dva spôsoby života. Alebo sa dáš kdesi zapojiť, otvoriš sa ľuďom, budeš voziť v sebe ich radosti aj starosti, alebo si zvolíš pokoj od všetkých, ale tým sa vlastne odstavuješ na slepú koľaj. Vyber si jednu z týchto možností.

Vďaka Kristovi si môžeme vybrať tú prvú. Žiť pre druhých, voziť tých, ktorí to potrebujú, neuzatvárať sa pred nimi. S tým je však spojená istá strata slobody, ako ju ľudia bežne ponímajú: nemôžem si robiť, čo chcem, musím byť zapojený. A tu sa dostávame k paradoxu kresťanstva a vôbec človečenstva. Môžeš si vybrať, ako prežiješ svoj život, ale ak ho chceš prežiť s Kristom, tak potom musíš byť pripojený na „jeho lokomotívu“. Človek sa skutočne môže rozhodnúť, na ktorej koľaji prežije svoj život, ale ak sa už raz rozhodne, tak potom musí ísť na doraz.

Si slobodný, a predsa musíš... V stretnutí s Kristom sa nepripúšťa nijaká polovičatosť, ono je buď totálne, alebo nie je. Nie je prípustné ísť na stretnutie s Kristom a nechávať si pritom otvorené zadné dvierka. Je pravda, že od neho môžem odísť, kedy chcem, ale aj to je pravda, že keď sa s ním chcem stretnúť naplno, musím do tohto stretnutia aj ísť naplno.

Pán Ježiš to ani nikdy inak nemyslel a jasne nám to pripomína v evanjeliu: „Nik neprišívá na starý odev záplatu z novej látky... A nik nevlieva mladé víno do starých mechov...“ (Mk 2, 21-22). Nie je teda možné ponechať si čosi zo svojho a na to si pridať ako dekoráciu niečo z jeho evanjelia. Nie je dovolené chodiť oblečený v starom rúchu a spraviť si našu záplatu z nového, aby som bol trochu aj kresťanom, aj nekresťanom. Samozrejme, tu sa nemyslí na úplnú dokonalosť, ktorá nikdy neurobí chybu, ale je rozdiel chodiť v starom rúchu a chodiť v novom. Áno, aj to nové sa môže zašpiniť a treba ho pôstom, modlitbou a pokáním očistiť. Ale je to nové rúcho, ktoré čistím, nie staré. Aj vagóny, ktoré prevážajú ľudí, sa môžu ľahko znečistiť a treba ich čistiť i opravovať. Dôležité však je, že nestoja na slepej koľaji.

MARIÁN BUBLINEC

Úmysly Apoštolátu modlitby

marec 2006

Všeobecný: Aby sa mladí ľudia hľadajúci zmysel života stretávali s pochopením, rešpektom a aby ich obklopovala trpezlivosť a láska.

Misijný: Aby v celej Cirkvi rástol spoločný misijný zápal, ktorý umožní spoluprácu a výmenu tých, ktorí pracujú na misiách.

Úmysel KBS: Pôst a sebazápor nech je liekom nie iba pre telo, ale aj pre dušu.

Popolcová streda je deň pokánia v celej Cirkvi. V tento deň je prísny pôst a zdržovanie sa mäsitého pokrmu.
Zdržovanie sa mäsitého pokrmu nie je možné nahradiť iným skutkom pokánia.

Spovedanie

Utorok od 17.00

Streda od 17.00

Piatok od 16.00

Na budúcu nedeľu 5.marca bude jarná zbierka na charitu

Sväté omše v 8. týždni cezročného obdobia

28.II. utorok

18.00 + Jozef Huk (30 dní)

1.III. streda - Popolcová streda

18.00 + Vinícius Šarmír, manž.Štefánia, syn Pavol a rodičia z oboch strán

3.III. piatok po Popolcovej strede - prvý piatok

18.00 + Za pokoj duše

4.III. sobota po Popolcovej strede

18.00 + Ján Urand, manž.Ernestína a ich rodičia

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

5.III. 1. pôstna nedeľa

8.00 za farníkov

9.15 + Štefan Kuric a manž.Alžbeta (10 r)

Liturgický kalendár

27.II. pondelok sv.Gabriel Possenti, akolyty

28.II. utorok sv.Roman, opát, sv.Hilár, pápež, sv.Elwmír

1.III.streda sv.Albín, biskup - Popolcová streda

2.III. štvrtok sv.Simplícus, pápež

3.III. piatok sv.Kunigunda – Prvý piatok

4.III. sobota sv.Kazimír

**Prosím Pána o milosť, aby mi nedovoliť
vstúpiť do raja, kým tam predomnou
nevojde posledný z mojich duchovných
synov, posledný z tých, ktorí mi boli
zverení.**

Páter Pio

Nikoho nestratiť

Každý z nás má nejaké „zverené duše“: môžu to byť vlastné deti, životný partner (aj vtedy, keď sa už naše manželstvo rozpadlo), priatelia a vôbec všetci konkrétni núdzni okolo mňa, ktorých mi Pán nejako kladie na srdce. Ich množstvo závisí skôr od kapacity môjho srdca, od veľkosti môjho milosrdenstva, ako od môjho povolania či iných podmienok. Od veľkosti môjho milosrdenstva bude závisieť i moja vytrvalosť v odpúšťaní a v modlitbách. Táto vytrvalosť je náročná zvlášť vtedy, keď sa zdá, že človek, za ktorého sa dlho modlím, sa utvrdzuje skôr v zle, ako v dobre.

Traduje sa, že svätý Paisij sa modlil za svojho učeníka, ktorý sa zriekol Krista. Keď sa modlil, zjavil sa mu Pán a povedal mu: „Za koho sa to modlíš? Či nevieš, že sa ma zriekol?“ Svätec sa však neprestával za svojho učeníka ľútosťivo modliť. Vtedy mu Pán povedal: „Paisij, ty si sa mi už stal podobný v láske!“

Možno je pre nás prirodzenejšie modliť sa za tých, čo sú nám sympatickí, ktorých život alebo služba vykazuje dobré ovocie (a my potom s uspokojením cítime, že na ňom máme svoj podiel). Modliť sa za milé, nadané a duchovne dozrievajúce dieťa prináša srdcu radosť, kým modlitba za problémové dieťa spôsobuje bolesť. Práve tak modliť sa za dobrého kňaza prináša radosť, kým prihovárať sa za blúdiaceho, alebo dokonca zlého kňaza pôsobí v srdci zármutok, niekedy až fyzickú ťažobu. Oveľa ľahšie by bolo ponechať ho svojmu osudu.

Iba milosrdenstvo nám dá odvahu otvoriť sa tomuto bremenu a aspoň kúsok ho poniesť. Dobrovoľným nosením podobných bremien človek zase rastie v milosrdenstve. Jeho srdce akoby zrastalo so srdcom Krista, ktorý sa modlil: „*Otče, chcem, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja...*“ (Jn 17,24)

Kateřina Lachmanová, „O milosrdenstve“

V tomto období vstupujeme do pôstneho obdobia, v ktorom budeme znova vyzvaní zamyslieť sa nad kvalitou svojho života. Je to zároveň príležitosť zmieriť sa s Bohom, čo pre väčšinu z nás znamená pristúpiť k sviatosťom zmierenia. Zároveň je v tomto období zvykom spoločne sláviť a prijímať sviatosť pomazania chorých.

Pred vlastným rozprávaním o tejto sviatosťi sa zdá veľmi potrebné upozorniť na dvojité obmedzenie, ktoré veľmi ochudobňuje chápanie tejto sviatosťi najmä medzi veriacimi: obmedzenie na nejaký „neprijemný“ obrad, ktorý by mal byť ukrytý, azda preto, aby nevyrušoval svedomie ostatných (možno následok postoja našej súčasnej kultúry, ktorá sa usiluje zo života spoločnosti vymazať akýkoľvek náznak choroby a smrti), obmedzenie na extrémnu chvíľku smrti, ba až agónie. Pre väčšinu kresťanov sa táto sviatosť stala akoby mágiou konkurujúcou lekárskemu úsiliu o záchranu zdravia a života, ba dokonca obradom s ironickým podtónom „zbohom tomuto svetu“. Možno preto pre mnohých našich súčasníkov sa automaticky spája s nutnosťou zomrieť.

Preto druhý vatikánsky koncil uprednostňuje pomenovanie „sviatsť pomazania chorých“ pred tradičným „posledným pomazaním“. Prečo vlastne vošla táto sviatosť do ľudského povedomia pod týmto „hrôzostrašným“ názvom? Pravdepodobne preto, že ľudia prijímali sviatosť (aj sviatosť, ktorých vysluhovanie sprevádza pomazanie olejom) v určitom logickom poradí a sviatosť chorých v ňom bola „posledným“ pomazaním. Teda nie preto, že by to bola posledná vec v živote, skôr preto, že to bolo posledné sviatosťné pomazanie.

Z histórie

Pomazanie chorých spojené s modlitbou za uzdravenie vošlo do histórie ako konkurencia pohanských rítov a obradov, ktoré mali zabezpečiť uzdravenie. Nie však v tom, že by to mala byť iba zmena pohanských modlitieb za kresťanské, ale v tom, že znamenalo úplnú zmenu pohľadu na stav choroby a na jej osobné vnímanie. Pre pohanov mala modlitbová praktika pohanského rítu akoby „využiť“ duchovné sily, aby sa vrátilo zdravie. Pre kresťana však táto sviatosť zahŕňa okrem prosieb za telesné uzdravenie aj duchovný rozmer uzdravenia. Želaním veriaceho nebolo len to, aby sa mu vrátilo telesné zdravie, ale aby aj telesný aj duchovný rozmer človeka dosiahol harmóniu, ku ktorej pozýva človeka Boh. S tým sa spája aj vedomie, že Boh ma neopúšťa vo chvíli bolesti a choroby, práve naopak: táto sviatosť veriacemu pripomína, že Boh je s ním aj v ťažkých chvíľach.

Pohľad človeka na chorobu

Vážna choroba vždy zo sebou prináša existenčnú krízu chorého a jeho najbližších. V nej človek zakusuje svoju vlastnú bezmocnosť, obmedzenia a svoju konečnosť, lebo mu dáva tušiť smrť. Choroba môže viesť k úzkosti, k uzatvoreniu sa do seba, niekedy dokonca k zúfalstvu a k vzbure voči Bohu. V chorobe sa vždy ako dotieravý hmyz vracia otázka: „prečo, ak Boh stvoril všetko dobré a je dobrý?“ No choroba môže urobiť človeka zrelším, môže mu pomôcť rozlíšiť, čo v jeho živote nie je podstatné, aby sa zameril na to, čo je podstatné. Choroba môže človeka podnietiť na hľadanie Boha a návrat k nemu.

Pohľad Boha na chorobu

Aký je vlastne naozaj Boží pohľad na chorobu? Je choroba pre Boha formou pomsty (ako to chápali židia, keď priviedli k Ježišovi slepého a pýtali sa: „zhrešil on, alebo jeho rodičia?“ (Jn 9, 2), či skúšky, alebo dokonca je to svedectvo, že Boh je bezmocný voči zlu?

Odpoveďou je to, čo vidíme v konaní Ježiša (lebo kto vidí jeho, vidí Otca). Tam je skrytá odpoveď. Pre Ježiša je choroba človeka dielom nepriateľa. A on, Boží Syn - Ježiš, uzdravoval každú chorobu a každý neuh. Prišiel však nielen preto, aby navracal telesné zdravie, ale aby uzdravil celého človeka: telo i dušu. Pri uzdravovaní telesnej choroby Ježiš vždy dáva dôraz aj na duchovný rozmer človeka.

Druhým rozmerom, ktorý stretáme v Ježišovom živote, je stotožnenie sa s chorobami a s utrpením druhých (On vzal na seba naše slabosti a niesol naše choroby Mt 8, 17), ba dokonca s nimi samými (Bol som chorý a navštívili ste ma). Tretí rozmer choroby je asi ten najťažší: utrpenie nás môže urobiť podobnými jemu a spojiť nás s jeho vykupiteľským utrpením. Svätý Pavol o tom hovorí slovami: doplniť na vlastnom tele to, čo chyba Kristovmu utrpeniu. Je to rozmer obety znovu podľa slov svätého Pavla: nosíme na tele Ježišovo umieranie, aby sa na našom tele zjavil aj Ježišov život (2 Kor 4, 10).

Úloha Cirkvi

Ježiš vyzýva svojich učeníkov, aby aj oni išli a okrem hlásania evanjelia aj uzdravovali; V mojom mene... na chorých budú vkladat' ruky a tí ozdravejú (Mk 16, 17 - 18). Takto sa vlastne potvrdzuje to, čo hovorí preklad jeho mena: Boh, ktorý spasí. Cirkve sa túto úlohu usiluje plniť v rozličných aspektoch. Stačí spomenúť zakladanie nemocníc a podobných inštitúcií liečenia. A samozrejme sem patrí aj osobitná sviatosť: sviatosť chorých. Teda sviatosť, pri ktorej si chorý (ako je napísané vo Svätom písme: zavolá starších Cirkvi (kňazov) a nech sa nad ním modlia a mažu ho olejom v Pánovom mene. Modlitba s vierou uzdraví chorého a Pán mu uľaví; ak sa dopustil hriechov, odpustia sa mu (Jak 5, 14-15). Človek sa nezrieka možnosti prosiť o telesné zdravie, práve naopak, predovšetkým táto prosba zostáva dôležitá, no zároveň s týchto slov sv. Jakuba cítíme, že sa ani neočakáva ako samozrejmosť. V Božom pláne má miesto úsilie a boj človeka proti akejkolvek chorobe. Zdravie totiž každý človek pokladá za jednu z najväčších hodnôt. A hoci sa zdravie pokladá za jednu z najväčších hodnôt, predsa nie je tou najväčšou. Pre Ježiša je najväčšou hodnotou človek vo svojej celistvosti: jeho záchrana, spása. To je práve to, čo sa žiada prostredníctvom modlitby a pomazania kňazom: spása chorého a tá v sebe zahŕňa aj odpustenie hriechov. Atak pomazanie chorých nie je magickým zaklínadlom, prostredníctvom ktorého sa automaticky vracia zdravie, ale chvíľou, v ktorej človek napriek svojej ťažkej situácii vo viere prosí o vieru. Podobne ako vo Svätom písme: Verím, Pane, pomôž mojej nevere! (Mk 9, 24)

Sv. Katarína Drexelová
3. marec

Nedávno Svätorečená americká rehoľníčka Katarína Drexelová by za svoj sociálny program, ktorému zasvätila život, mohla pokojne kandidovať aj na Nobelovu cenu. V čase, keď sa bieli obyvatelia Spojených štátov amerických len neľahko vyrovnávali s rovnoprávnosťou farebných spoluobčanov, táto energická sestra nikdy neotálala postaviť sa na obhajobu práv diskriminovaných.

Narodila sa 26. novembra 1858 v pensylvánskom meste Filadelfia v rodine uznávaného bankára a filantropa Francisa Andionyo Drexela. Obaja rodičia vštepovali svojim dvom dcéram od malička myšlienku, že s bohatstvom, ktorého sa im dostalo, sa musia deliť s ostatnými. Ako mladá žena sa Katarína počas cesty na západ USA stretla s hanebným a ponižujúcim zaobchádzaním s pôvodnými obyvateľmi

severoamerického kontinentu. Táto skúsenosť vzbudila v jej duši túžbu urobiť niečo na zlepšenie ich životných podmienok. Od tejto chvíle venovala všetky svoje sily na finančnú a osobnú podporu misionárskych aktivít v Spojených štátoch. Sama roku 1887 v Santa Fé v štáte Nové Mexiko založila prvú školu pre Indiánov.

Keď sa počas návštevy Ríma stretla na audiencii s vtedajším pápežom Levom XIII., žiadala ho, aby do jej vlasti poslal viac misionárov. Na jej veľké prekvapenie jej pápež navrhol, aby zasvätila život Bohu a sama sa stala misionárkou. Po porade so svojím spovedníkom biskupom Jamesom O'Connorom sa Katarína Drexelová rozhodla poslúchnuť Boží hlas a založila Kongregáciu sestier Najsvätejšej sviatosti, ktorej cieľom bolo šíriť evanjelium medzi Indiánmi a Afroameričanmi.

V tom čase nebola jej misia jednoduchá. Pôvodní obyvatelia žili v nedôstojných podmienkach na hony vzdialených od pojmu skutočnej slobody. Pracovali ako poslední, sluhovia, za čo sa im dostávala iba minimálna mzda. Katarína si uvedomovala, že na vine je aj nízka úroveň vzdelanosti medzi bývalými otrokmi. No situácia sa zdala byť bezvýhodisková. V mestách ich do škôl nechceli prijať a južanský vidiek sa ešte stále riadil starými zákonmi, ktoré odopierali farebným ľuďom nárok aj na základné vzdelanie.

Odvážna sestra vzala teda situáciu do vlastných rúk. Postupne založila takmer 60 škôl a misií, predovšetkým na západe a juhu USA. Roku 1925 otvorila v Louisiane Xavier university, ktorá bola v tom čase jedinou školou najvyššieho vzdelávacieho stupňa pre farebných katolíkov.

Katarína bola ženou hlbokaj modlitby. Prameň lásky k chudobným a utláčaným. a silu postaviť sa na odpor rasizmu nachádzala v Eucharistii. Všetky svoje diela zakladala na bezvýhradnej dôvere v Božiu prozreteľnosť. Posledných 18 rokov poznačila jej život i ťažká choroba, ktorá ju takmer úplne ochromila. S bezvládnym telom, no bdelou dušou zasvätila toto obdobie adorácii a kontemplácii. Zomrela 3. marca 1955.

Sestrám Najsvätejšej sviatosti, ktoré dnes pokračujú v jej apoštoláte, zanechala bohaté dedičstvo: lásku k Eucharistii, ducha modlitby, túžbu po jednote medzi všetkými národmi sústredenú v Eucharistii a bezhraničnú odvahu bojovať proti sociálnej nespravodlivosti. Pápež Ján. Pavol II. vyhlásil v roku 1988 Katarínu Drexelovú za blahorečenú a o 12 rokov neskôr ju pozdvihol na oltár ako svätú.

Podľa talianskych prameňov

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku